

Hvězdy k rozebrání

V minulém Zpravodaji jsem – nevěda, co přijde – psal, že univerzálnost zla musí kapitulovat před podstatnější univerzálností dobra. Nyní nezbyvá, než si znovu a znovu připomínat, že dobro a zlo nemají stejnou hodnotu, nejsou silami, které se liší jen opačným znaménkem. Dobro je podstatný atribut Boží, kdežto zlo je tajuplným způsobem zapotřebí k tomu, abychom mohli mít svobodu: totiž abychom si mohli vybírat, k čemu se otočíme čelem a k čemu zády.

Navýsost adventní je uvažování, na koho čekáme: na VYSVOBODITELE, který udělá na světě pořádek, zneškodní teroristy a matky naučí vážit si svých dětí ještě před narozením. Nebo pana NEKONKRÉTNÍHO, jehož fiktická poslední viditelná aktivita je dva tisíce let za námi. Nebo nedokonale, nehotově, ale upřímně čekáme MILUJÍCÍHO, který je podstatně pravdivý...

I dnes je dostatek lidí hledajících pravdu, i dnes je dostatek lidí žijících v lásce a láskou. Nemoc často skrytá, nemoc s recidivou spočívá v hledání pravdy BEZ LÁSKY a v životě v lásce BEZ vyslovování PRAVDY. Pokroucená pravda budí terorismus a války. Pokroucená láska vede k abortům, k eutanazii a k rozvodům. Jen v životě lásky v pravdě je možné, aby byl člověk vyrovnaný.

Pan Exupéry nám vymaloval v hluboce lidské pohádce pro dospělé obraz světa Malého prince, kde je vše malé a jiné. Malý princ odchází, a přece zůstává: Jeho hvězdička s beránkem a s růží pod poklopem zůstává na obloze pro pana pilota i pro každého z nás jako památka na původní, nezkalený, neušpiněný obraz Boží, kterým máme být.

Uhodnete, kolik hvězd je běžně vidět na obloze? Asi tisíc. A víte, kolik je jich vidět při naprosto jasné obloze daleko od světél měst? Asi pět tisíc. Tolik lidí zahynulo 11. září 2001. Kdo ví, kolik z nich mělo hvězdičku svého lepšího já na obloze svého srdce. V každém případě si můžete některou z nich vybrat a mít ji za svou. Ty hvězdy jsou teď totiž volné. Oni už je nepotřebují.

Poutní kostel v Dobré Vodě - stanoviště nového vysílače

Naladíte si Nové Hradý

Rada ČR pro rozhlasové a televizní vysílání rozhodla v úterý 9. 10. na svém 16. zasedání o přidělení kmitočtu 107,5 MHz/500 W Nové Hradý Radiu Proglas. Získali jsme takto po Svatém Hostýně,

Brnu, Pradědu, Ještědu, Příbrami a Uherském Brodě sedmý kmitočet. Mohou si nás naladit například obyvatelé Českých Budějovic, Třeboně, Jindřichova Hradce a jejich okolí. Těšíme se nejen na nové posluchače, ale uvítáme také nové „přirůstky“ do velké rodiny členů Klubu přátel Proglasu! Vysílání jsme zahájili v úterý 13. listopadu na svátek svatě Anežky České.

Martin Holík

Nové Hradý FM 107,5 MHz !!!

VKV vysílače Radia Proglas:

Svatý Hostýn	90,6 MHz
Praděd	93,3 MHz
Příbram - Drahlín	96,0 MHz
Ještěd	97,9 MHz
Uherský Brod	105,7 MHz
Brno	107,5 MHz
Nové Hradý	107,5 MHz

satelitní vysílání:

zachytitelné po celé střední Evropě:

Eurobird 1. digitálně MPEG 2, nekódováno; 28,5° východně; 12,607 GHz;
27,5 Ms/s; FEC 3/4;

vysílání na internetu:

live.atlas.cz/proglas.asp

Novinky

Po jedenáctém září je na světě jinak. Když jsme se modlili za oběti násilí, viděli jsme jasněji cenu bezpečí, hodnotu života v míru a také cenu důvěry a přátelství. Víme, že pokud budeme spolu s vámi a spolu navzájem, můžeme se každý den obdarovat láskou a ta nás může chránit před strachem z budoucnosti, hořkostí z možných ztrát a pocity nenávisti vůči jiným lidem. Chceme se i nadále učit „držet prst na tepu doby“ a dělit se o vše dobré, co nám Bůh daruje.

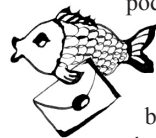
Otec Martin, Milan Tesař a Martin Šmídek se koncem října zúčastnili každoročního setkání zástupců křesťanských rádií Evropy, které se tentokrát konalo v Budapešti. Původní téma – důstojnost a ochrana Božího stvoření – doplnily diskuse o způsobu, jak v nových podmínkách pravdivě a nezkresleně informovat posluchače a přítomní se shodli mimo jiné na nezbytnosti vyhnout se všem předsudkům a předpojatosti vůči komukoliv.

Zpravodajská redakce je na omezenou dobu mírně oslabena, protože Kateřina Lapčíková se musela podrobit delšímu odbornému vyšetření v nemocnici. Myslíme na ni, kudy chodíme, a jen si gratulujeme, že ji po nezbytnou dobu může nahradit náš olomoucký zpravodaj, redaktor a všeuměl Kuba Skřebský. Má v tom praxi, protože vypomáhal v Brně přes celé prázdniny, aby se kolegové mohli vystřídat na dovolených. Žil v Proglasu téměř nepřetržitě, spával po různých skrýších, živil se párky v rohlíku a v batohu nosil pohotovostní kartáček na zuby pro případ náhlého odvolání do Prahy či Hradce Králové, k němuž ale naštěstí nikdy nedošlo. Až si Kuba vybere dovolenou, vyvěsíme vlajky.

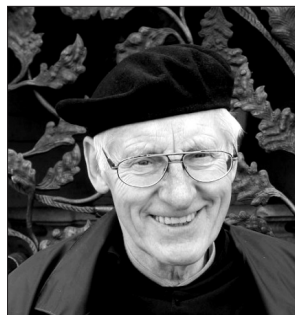
Pavlu Chaloupkovi řečenému Domeček se Kuby zželelo a po dlouhotrvajícím rehabilitačním léčení komplikovaně zlomené nohy (o němž jsme v jednom z předchozích zpravodajů poctivě referovali) se navrátil nejen k práci moderátora, nýbrž i do funkce výpomocného redaktora se specializací na pozvánky. Domek je z nás nejlépe informován o tom, kam jít do divadla, na výstavu nebo na pout', pro svou dosud oslabenou končetinu a chronický nedostatek času však stále sedí v redakci zpravodajství a píše pozvánky. Chová se tedy stejně, jako jeho dočasný zpravodajský šéf Kuba, protože jablko nepadne daleko od stromu, nebo

– jak říká jeden v Brně usedlý Francouz – „psí nemůže narodit kočku!“

Nové tváře našeho rádia si můžete prohlédnout na vedlejší straně našeho Zpravodaje. Sluší se podotknout, že tito moderátoři nahradili přirozené ztráty, které nám časem vznikly v důsledku běžného pohybu pracovních sil, za bývalé redaktory jsme však nikoho zatím nepřijali z důvodů finančních i prostorově kapacitních a jen doufáme, že naše zvýšené pracovní výkony budou posluchačsky uspokojivé (šroubovaná věta, že? Chci říci, že se snažíme šetřit.).

A je to tak dobře, protože čerstvá zkušenost z podzimu ukazuje, jak i nadále není naše budoucnost nijak zajištěná (jsme v rukou Božích a vašich) a ekonom někdy neví, kde vzít na výplaty. Zkoumáme pilně, co bychom mohli ve vysílání zlepšit, dohadujeme se, čteme dopisy... na přenos signálu však bohudíky máme vždycky, nově i na přenos z Dobré Vody u Nových Hradů! Otec Martin odjel se svými technickými, teď nevím: nohsledy? otroky? věrnými pomocníky? vyjednávat do kláštera svatého Petra a Pavla v Nových Hradech o pronájmu prostor na umístění našeho jihočeského vysílače. Přijat byl královsky a P. Bonfilius Wagner, představený řádu servitů, se jen smál: „Samozřejmě, podepíšeme smlouvu!“ Ekonom bratr Martin se ovšem smál ještě radostněji,

otec Bonfilius Wagner

když zjistil, že celé nájemné činí pouhou korunu ročně (podobně jako na Hostýně, jako úhrada za umístění studia Radim v klášteře bratří kapucínů v Olomouci a za nájem studia Vojtěch v Novém Adalbertinu v Hradci

Králové). Dobří lidé ještě žijí!

Osmělení tímto úspěchem znovu se nyní pokusíme vybojovat některou z pražských frekvencí, neboť poslední se nám to jaksi zhatilo. Prosíme, modlete se s námi, byl by to pro mnoho lidí krásný vánoční dárek.

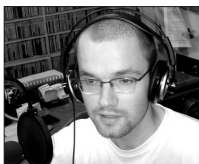
Marie Blažková

Nové tváře a hlasy na Radiu Proglas

Už od jara můžete z vln Proglasu slyšet hlasy externistů, kteří v našem rádiu vypomáhají převážně jako noční moderátoři. Ty „skalní“ hlasy má asi většina posluchačů spojené s konkrétními tvářemi, ať už z nejrůznějších akcí rádia či ze setkání při Dni otevřených dveří. Určitě jste však zvědaví i na to, jak vypadají naše nové „posily“. Tady jsou:

Ondřej Krajtl

– student žurnalistiky a historie na brněnské Masarykově univerzitě. Nejméně dvakrát v týdnu vás jeho hlas provází vysíláním pro nespavce, slyšet jste ho mohli také v *Noční cukrárně* a zalistujete-li tímto Zpravodajem, seznámí vás s dobrodružstvím, které ho potkalo za zavřenými dveřmi v odbavení.

Petr Pololánik

Petrův hlas k vám také promlouvá během nočních a časně ranních hodin, vzhledem k jeho profesi většinou v pátek nebo v sobotu – přes týden totiž působí jako učitel na 1. stupni základní školy. Rodina (je otcem tří malých dětí a po odchodu Milana Šoby také jediným moderujícím tátou v rádiu) si ho tedy moc neužije – zejména proto, že Petr je vedle svého povolání pedagoga známým písničkářem. Mnohé jeho skladby nejen z nejnovějšího alba *Předjari* znáte z našeho vysílání, čas od času také moderuje pořad *Jak se vám líbí*.

Dagmar Soukupová

si na nudu rozhodně nemůže stěžovat: Hraje v divadle, tancuje, zpívá, vyučuje zpěvu... mnozí si říkají, kdy ta holka vlastně spí?! Zde je odpověď: Dáša nespí, Dáša v noci moderuje v Radiu Proglas!

Karolina Antlová

je zatím nejmladším (rozuměj posledním) přírůstkem do řady externích moderátorů. Posílila zatím nepříliš početnou skupinu moderátorek – matek: Vychovává dvě dcery (osm a čtyři roky) a kromě nočních služeb v rádiu dálkově studuje v Olomouci křesťanskou výchovu. V Proglasu zajásala nad příchodem Karoliny zejména dětská redakce, neboť v její spisovatelské vášni spatřuje na poli pohádkové tvorby do budoucna netušené možnosti.

Na závěr ještě zmínka o externistkách, které nejsou na proglasové scéně ničím novým, jen se na určitou dobu odmlčely nebo přišly z jiného studia:

Adriana Růžicková

se k mikrofonu vrátila po tříleté pauze, během které ji pilně zaměstnávala nyní už téměř dvouletá Kristinka a tříletý Filip. Slyšet ji můžete během večerních služeb a také v nové četbě na pokračování, kterou nastudovala společně s Igorem Dostálkem – Životopisu svatě Terezie z Avily.

Kateřina Rózsová

Katčín hlas znáte především z reportážních příspěvků olomouckého studia Radim, nepravidelně také z *Noční cukrárny*. Během letních prázdnin fungovala jako nepostradatelná zpravodajská síla v brněnské redakci společně s ostatními kolegy z regionálních studií. Nyní už je opět pilnou studentkou olomoucké teologické fakulty a nově ji můžete slyšet ve večerních a nočních službách.

*sepsala Kamila Kvapilová,
fotil o. Martin*

Zeptali jsme se...

Představování pracovníků jednotlivých rádií podílejících se na vysílání Proglasu pokračuje, na otázky v tomto čísle odpovídal Vlastimil Kolegar z TWR:

1. Co je tvá původní profese, odkud jsi přišel do TWR a co tě k tomu inspirovalo?

Mojí původní profesí je balet. Vystudoval jsem jej na brněnské konzervatoři, mám tedy absolutorium v oboru tanec. Zvláště písemná absolventská práce pro mě byla hodně problematická, ale napodruhé jsem ji obhájil. Poté moje „taneční“ kroky směřovaly do angažmá v Národním divadle v Brně do souboru velkého baletu. Mojí domovskou scénou tedy bylo Janáčkovo divadlo. Účinkoval jsem především v balettech, ale také v operních představeních v rámci souboru operního baletu a zřídka i v některých činohrách na prknech Mahenova divadla. Těch prken, co jsem ošlapal, bylo hodně a nejen u nás. Do TWR jsem tedy přišel, dá-li se to tak shrnout, z prken, která znamenají město, kraj, světadíl i svět. Kde jsem vzal inspiraci? Jednoduše - při modlitbách a jako jakýsi jejich důsledek. Po jisté době jsem pochopil, že moje kariéra tanečníka je na vrcholu, pokračovat dál v oboru jako choreograf nebo pedagog v mém případě nepadalo v úvahu. Necítil jsem v sobě k tomu „buňky“. No a v době, kdy jsem se spolu s manželkou modlil, co dál, bylo mi nabídnuto místo v TWR. Chtěl jsem sloužit Bohu, a i když se to dá dělat různým způsobem, tahle nabídka byla pro mě zajímavá a dá se říct, že dokud mě bude Pán v TWR chtít, tak zůstanu.

2. Co máš v TWR na starosti?

Tak starost mám o to, aby všechny dopisy, které nesou naši adresu, opravdu skončily v naší redakci – nosím tedy dopisy a balíky z pošty a pak je rozdělují na „redakční“ a „posluchačské“ zásilky. Mně zůstává ta „posluchačská“ část a tu potom čtu

a zaznamenávám vše, co je pro nás důležité – kdo, kde, co a jak poslouchá, co se komu líbí a co ne. Když někdo něco chce, snažím se přání splnit, je-li to v našich silách. V redakcích TWR po světě se mé práci říká „následná práce“, ale u nás se nazývá „návazná služba“. Dá se říct, že „navazuji“ na práci autorů našich pořadů. To je má starost. Ale dělám i jiné věci, čas od času moderuji Listárnu nebo pořad TWR Na sobotní frekvenci Proglasu.

3. Máš při své práci ještě čas na rodinu? Kolik vás vlastně doma je?

Dobrá otázka! Při nástupu do „první linie“, jak já s oblibou říkám práci v misii, jsem si byl vědom nebezpečí, které hrozí v „práci pro Pána“ – musím říct, že jsem se za to dost modlil a ptal se, jestli je možné mít rodinu a pracovat v misii. Když jsem zjistil, že oboje jsem dostal od Boha, přestal jsem se obávat „konfliktu zájmů“. Ale rychle dodávám, že je to každodenní boj a protivníci z „těla a krve“ jsou v něm jen ti okrajoví. Svěřuji se manželce s každodenním údělem dne a společně řešíme, co je pro mě a co je práce už někoho jiného, stále hledáme pozici „kompromisu“ v životě „nekompromisního“ křesťanského života. Naše děti by byly jistě raději, kdybych byl víc doma, a myslím, že kdyby se hlasovalo, někdy by docela hravě přehlasovaly tým pracovníků TWR. Doma nás totiž je celkem sedm. Nejstarší dcera bydlí samostatně, takže u nás máme jen zbylých pět synů.

4. Kam chodíte do kostela - do sboru, jak se u vás připravujete na Vánoce a jak je slavíte?

Chodíme do sboru církve Bratrské jednoty baptistů, což je jedna z protestantských denominací u nás. Na Vánoce připravujeme ve sboru bohatý program s vánoční tematikou. Letos budeme mít dokonce „půlnoční“ shromáždění (s novým kazatelem novoty). Doma probíhá klasické chystání domácnosti. Nechybí čerstvě koupená borovička, vůně cukroví z produkce manželky a mého tatínka a ve skříňích poschovávané dárky. Vánoce slavíme tradiční štedrovečerní večeří s rybí polévkou, smaženou rybou a bramborovým salátem (ryba plave v bílém víně - děti pochopitelně víno nemají). Zpíváme koledy, rozbalujeme dárky a za vše děkujeme Bohu.

5. Co bys přál našim posluchačům pod stromeček?

Začnu trochu „od lesa“. Patřím mezi lidi, kteří rádi slaví různé svátky, významné dny a narozeniny. Znamená to pro mě vždy připomenutí si toho, co z těchto událostí získávám pro svůj život. I když vím, že zrovna 24. prosince se zaslíbený Boží Syn nenarodil, přece respektuji, že je dobré jeden den v roce takové vzpomínce věnovat. Milostí Boží jsem mohl poznat, že se to opravdu stalo a Jeho Syn, Ježíš Nazaretský, je mým Spasitelem a Pánem. O křesťanech se říká, že následují svého Pána v Jeho šlépějích. A tak bych posluchačům Radia Proglas přál, aby pod tím svým stromečkem našli čerstvou stopu, šlépěj našeho Pána. Jasnou, zřetelnou, dávající směr našemu dalšímu pozemskému putování. Tak bude můj skutečně naplněn smysl a poselství Vánoc.

Za rozhovor děkuje

Marie Blažková

Mohelnický dostavník

Poslední prázdninový víkend patřil tradičně festivalu *Mohelnický dostavník*, jedné z nejoblíbenějších folkových akcí, které se u nás konají. Na rozdíl od multižánrové *Zahrady* nebo *Prázdnin v Telči* je Dostavník věrnější tramské tradici: Festival zahajuje tramská hymna *Vlajka*, kolem všech tří scén se pohybují „vojáci“ v historických uniformách, jeden z hostů galapřehlídky (letos skupina *Poupata*) přijíždí na pódium na koni a v bryčce. Mohelnický dostavník ovšem není jen westernová stylizace a tramská hudba. K festivalu patří i další atributy: duchovní rozměr, průnik méně ortodoxní hudby mezi trampy a osklivé počasí.

Právě počasí pravděpodobně odradilo spoustu lidí od návštěvy letošního, 27. ročníku festivalu. Platících (i skutečných) účastníků bylo mnohem méně než loni. Ačkoli se Městskými sady v Mohelnici na Šumpersku neprehňala vichřice podobná té, která přerušila v červenci program Porty, v sobotu 1. září opravdu přišlo téměř celý den. Přesto si milovníci dobré muziky přišli na své.

Pro mne osobně bylo největším (a příjemným) překvapením, že zdánlivě konzervativní tramské publikum přijalo skupinu *Jablkoň*. Ta totiž při svém vystoupení na hlavní scéně zdaleka nezůstala jen u melodických písniček z loňského alba *Bláznivá*, ale sáhla i ke svým experimentálním zvukovým kolážím z minulých let. Úspěch byl opravdu

obrovský, podobně jako při dalším vystoupení *Jablkoň* v neděli 2. září dopoledne na Scéně Radia Proglas. Tamtéž sklídily zasloužený potlesk i *Sestry Steinovy*, kterým patřila nevděčná role doprovodní koncertní program zahájit. (Na Scéně Radia Proglas dále hrály skupiny *Hrozen* a *Bezeřeho*.)

K Mohelnickému dostavníku neodmyslitelně patří i nedělní mše svatá přímo na louce v areálu, kousek od Druhé scény. Letos ji celebroidal P. Leoš Ryška z Telepace, zpívala a hrála folková skupina *Hrozen* z Frýdku-Místku, která účastníkům bohoslužby nabídla i vlastní verzi mešního ordinaria.

Naopak k pravidelným bodům festivalu patří několik soutěží. Diváckou soutěž o nejlepší kapelu vyhrál tramský soubor *Tempo di vlak* z Ostravy, odborné porotě se nejvíce líbil brněnský *Cymbelin*, který mimochodem den po skončení Dostavníku začal natáčet své druhé album. Osobností Dostavníku se stal podle diváků moderátor hlavní scény Josef Mlok Grim, soutěž amatérských filmů vyhrál snímek *Tóny Nikolčiny duše* z produkce ostravského studia Telepace.

Příští Mohelnický dostavník proběhne ve dnech 30. srpna až 1. září. Konat se bude opět v Městských sadech v Mohelnici a jeho součástí bude samozřejmě i nedělní Scéna Radia Proglas. Poslední informace je zatím neo-
ficiální, ale přesto vám ji
prozradím:
N e d ě l n í bohoslužbu
by svými písněmi mohla příští rok doprovodit skupina *Jocara* ze slovenského Ružomberka.

Jak je sehnat?

Často se mě ptáte, jak a kde sehnat některé kazety nebo CD, které znáte z našeho vysílání. Proto se vám budu snažit v každém Zpravodaji dát pár tipů, kde si konkrétní hudební nosiče můžete objednat.

Jiří Pavlica & Dizu Plaatjies: Mys Dobré naděje; Jiří Pavlica a hosté: Sešli se I. a II. Vydavatelství Lotos, Plzeňská 113, Praha 5, 150 00; tel.: 02/57 21 47 73; cdlotos@iol.cz.

Jitrocel: Vůně čajová. Pavel Rada, P.O. Box 141, Praha 8, 181 21; tel.: 0608/21 61 49; pavel@internet-folk.cz.

Radůza: Andělové z nebe; Sestry Steinovy: Lilie polní; Ty Syčáci: Lék & Jed; Čp. 8: Čistý vzduch; Karel Vepřek: Nebe dokořán; Iva Bittová & Čikori. Indies Records, Štefánikova 8, Brno, 602 00; tel.: 05/74 56 10; indies@indiesrec.cz.

Milan Tesař

Ruce

V náruči držím nového človíčka – voňavé růžové miminko. Teprve nedávno se vyklubalo na tento svět a ještě se nevzpamatovalo z té změny. Zatím neví, jestli se má radovat, nebo plakat.

Vítej mezi nás, človíčku! Copak tě asi v životě čeká? Bolest i radost, slzy i smích... tak jako nás všechny. Neboj se, pomůžeme ti!

Podávám malému prst. Okamžitě ho sevře ve své mrňavé pěsti. Hledím s úžasem na droboučké prstíky, růžové nehtíky, překvapuje mě, jakou sílu dokáže ta maličká ručka vyvinout. V němém vytržení obdivuji stále znovu ten Boží zázrak. Stejně jako tenkrát před čtvrt stoletím, kdy jsem si přivezla z porodnice svého prvorozeného a pak zaslala s každým dalším narozeným dítětem.

Srovnávám svou ruku s tou maličkou. I moje ruka jednou takhle začínala. Nevěděla nic o světě, nevěděla nic o práci, která ji čeká. I ona nejprve sloužila k cumlání, hraní, podávání. I ona se učila brát, držet a nepustit, rvát, hrozit pěstí. A potom, jak se stávala moudřejší, zjistila, že dávat je radostnější než brát, hladit je příjemnější než tahat za vlasy. I na práci si zvykla (šlo to ztuhla) a dokonce v ní našla i potěšení. Dnes už, dá se říci, vyzrála. Našla své místo, pochopila své poslání a je docela užitečná. Zatím ji to těší, ale ví, že přijde doba, kdy přestane zvládat, přestane stačit tempu, roztřese se a ztratí zručnost. Bude více odpočívat složená v klině. Ale ví, že ta nejdůležitější a nejkrásnější schopnost jí zůstane navždy – schopnost hladit.

Vracím se v myšlenkách k maličkému. Jemně ho hladím po hlavičce. Přivírá očka blahem. Je to příjemné, vid', človíčku? Pamatuj si to! Až jednou nebudeš vědět, co s rukama...

Magda Hauserová

Den zavřených dveří

Dveře, kam se podíváš. Návštěvník Radia Proglas takový dojem může získat velmi lehce. Dveře jsou tu totiž opravdu všude. Mají různé barvy a tvary, jsou tu dveře vypolstrované, prosklené i z masívu, s klikou či koulí, ba dokonce na tajný číselný kód! Dlouho mi trvalo, než jsem prokoukl systém různých chodbiček, zkratk a zamčených prostor. Po čase jsem se ale začal orientovat a z kuchyňky do odbavení mi to netrvalo déle než půl hodiny.

Jedné noci však má šťastná symbióza s progla-sovými dveřmi skončila. Odskočil jsem si z rezie Gabriel pro šálek kávy. Při návratu v dveřích divně luplo, ale že je něco v nepořádku, to mi došlo až při cestě na WC. Dveře se nedaly otevřít! Na okamžik se mne zmocnila panika. Pak jsem si uvědomil, že ze studia mi trvalo ještě jeden východ přes pracovníště techniků. Situace byla na chvíli zachráněna.

Kromě moderátorů se v rádiu střídají také „příslužbáci“ – chlapci na náhradní vojenské službě. Zvedl jsem tedy telefonní sluchátko a jednomu z nich, Statečnému Jaromírovi z Buchlovic, sdělil, co mne trápí. Bystrý Jaromír vzápětí přispěchal s celým kufříkem nejrůznějších nástrojů a jal se cosi kutit. Já jsem přitom vysílal a posluchače průběžně seznamoval s děním v odbavení. Brzy nato volala jedna posluchačka, že jejich dveře podobným neduhem trpí velmi často, manžel je léčí šroubovákem a někdy mu trvá třeba i dvě hodiny, než zachytí závlačku a dveře otevře. Jaromír, sám vyučený zámečník, však na radu cizích neslyšel. Po hodině usilovné námahy a práce hned se dvěma šroubováky mi řekl: „Já se to tady pokusím zachytit a ty do toho z druhé strany praštiš.“ Odborník promluvil a já jsem šel. Na povel „Teď!“ jsem praštil poprvé, podruhé, a potřetí. Dveře se rozletěly a vítězně se tváříčko Jaromíra udeřilo do hlavy.

Úspěch příslužbáka tak vyčerpal, že si sbalil své nářadíčko a odplížil se kamsi odpočívat. Dveře zůstaly otevřené, bez zámku a bez kliky. Tento drobný, při živém vysílání však dost podstatný zádrhel, napravil druhý den odpočínutý a svěží Leoš.

Tím by mohly mé příhody s dveřmi skončit. Neskončily. Hned druhý den se měnilo tajné heslo ke kódem jištěným dveřím. Škoda, že mi o tom nikdo neřekl. A tak při své následující službě jsem zůstal potupně uvězněn na schodišti. Utěšovalo mě jen to, že jsem nebyl první a snad ani poslední obětí.

Ondra Krajtl

Signál na Příbramsku

Vysílač Příbram - Svatá Hora se v srpnu přestěhoval na nové stanoviště **Příbram - Drahlín**. Vzhledem k vyšší poloze a silnějšímu signálu je naděje, že posluchači Radia Proglas i jejich přátelé naladí naše vysílání na větším území, než tomu bylo doposud. Pokud bydlíte v okolí Příbrami, pokuste se najít na svém přijímači **FM 96,0** a uslyšíte sami... Jestliže ke kvalitnějšímu poslechu nepomohla ani tato změna, potom se nabízí ještě jeden pokus – naladit FM 97,9. Na tomto kmitočtu vysílá Proglas z Ještědu a je možné, že tento signál doletí i k vám. Přejeme ničím nerušený a kvalitní poslech všem našim posluchačům.

Helena Horáková

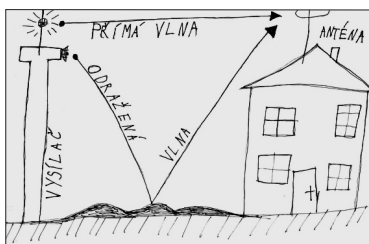
Příbram - Drahlín FM 96,0 MHz !!!

Antény pro dobrý příjem

Všem našim posluchačům nabízíme možnost zakoupit si pro zlepšení příjmu antény, vyrobené přímo na míru pro kmitočty, na kterých vysílá naše stanice. Jedná se o dvouprvkové antény vhodné pro směrový příjem, jsou tedy schopné lépe přijímat signál z jednoho směru a rušivé signály z jiných směrů potlačit. Celá anténa má přitom poměrně malé rozměry a hmotnost, lze ji odebrat i rozloženou.

Antény můžete koupit osobně v rádiu nebo v našich studiích. Pokud si je písemně objednáte, zašleme je na dobírku. Cena antény je 500 Kč, k tomu nabízíme možnost zpětného odběru a vrácení peněz, pokud se ukáže, že zakoupená anténa není v daném místě účinná.

Na závěr důležitá poznámka: Při objednávkách antén je nutné uvádět vysílač, pro který mají sloužit.

Lubor Přikryl

Vánoční kolekce z našich redakcí

Na letošní vánoční svátky připadá mimořádně dlouhé volno a rodiny budou moci strávit tento čas opravdu pospolu. Pokud byste si sváteční chvíle chtěli zpestřit poslechem Proglasu, máme pro vás několik nabídek:

Děti se mohou těšit na večerní pohádkový cyklus Zuzany Novákové *Hračky v zimě nespi*, vánoční *Proglas*, delší odpolední pohádky a 25. 12. na novou habaďůru, tentokrát s názvem *Poklad*. Z knížky Jana Barty *Příběhy pro Nový rok* pro ně začneme číst hned první den roku 2002.

Mládež se mimo jiné dočká dalších příběhů z *Městečka* a v týdeníku *Do života* se Dana s Renatou vrátí k nejzajímavějším ukázkám z tohoto pořadu za uplynulý rok.

Čtení na pokračování skončí v pátek 21.12. posledním dílem *Životopisu sv. Terezie z Avily*. Mezi svátky bude tento čas vyplněn povídkami s vánoční tematikou nebo studiovými pořady, v nichž se sejdeme se zajímavými lidmi i s duchovními z českých a moravských diecézí. Po Novém roce začneme vysílat čtení z knihy Františka Křeliny *Dcera královská*, která líčí osudy svaté Anežky České.

V regionálních studiích připravujeme rozhovory s arcibiskupem Karlem Otčenáškem, pomocným biskupem královéhradeckým Josefem Kajnekem, arcibiskupem Josefem Graubnerem, opavskými minority, děkanem Pavlem Jenčíkem z Ústí nad Labem a sestrami Matky Terezy z Prahy.

Z duchovní hudby doporučuje Klára Beránková zejména *Vánoční mši* Michala Praetoria a *Vánoční oratorium* Johanna Sebastiana Bacha. Vánoční muziku Jaroslava Jakubička nám ve vzpomínce na tohoto folkloristu představí Helena Bízová a Milan Tesař uvede kromě mnoha koled a vánočních písní také album koled trampské skupiny Roháči a rozhovor se skupinou Řemdiš s ukázkami z nového alba *České gotické Vánoce*.

Půlnoční mši svatou bude celebrovat P. Leoš Ryška SBD s kázáním P. Martina Holíka. Vyslechnete ji v přímém přenosu z kostela svatého Marka v Ostravě – Heřmanicích.

Marie Blažková

Z Vašich dopisů

Jakub Vavrečka – náš 16letý posluchač – píše z lázni:

Rád bych se s vámi podělil o jednu historku: Byl jsem v lázních i na jaře 2000. Napsal jsem tehdy do Proglasu dopis, který jste přečetli v Listárně. Tam ho slyšel pan Balcárek. V dopise jsem se zmínil, že zrovna pobývám ve Velkých Losínách a nedostanu se na mši svatou. Byl jsem velmi příjemně překvapen – odpoledne si pro mě přišel pan Balcárek se svou paní a šli jsme na mši do lázeňské kaple. Je opravdu skvělé, že Boží cesty vedou i přes rádio!

Z dopisu 80leté posluchačky, paní Anny Stodůlkové z Terezína:

V noční lince jste měli povídání na téma „zázrak“. Ten prakticky prožíváme každý den a bereme to jako samozřejmost. Když se ráno probudíme, je to zázrak. Když sledujeme východ slunce, je tam zázraků habaděj. Jen se musíme doopravdy dívat a vnímat okolí. V červánčích se dá i čist, stačí mít trošku fantazie. S pomocí Boží žijeme – to je taky zázrak. Ráda poslouchám Noční cukrárnu. Z jejích zákusků se přibírá na duchu, nikoli na těle. Veselá mysl, půl zdraví – to každý lékař vítá s radostí!

Velmi milá přihláška do Klubu přišla od paní Růženy Kopecké z Prahy:

Vážení přátelé z Proglasu, srdečně vás pozdravuji a posílám přihlášku do Klubu přátel Radia Proglas. Přemýšlela jsem, zda to mám udělat. Jsem už stará, bylo mi 80 let. Čím mohu prospět? A jak dlouho? Pak jsem si řekla: „Holka zlatá, nikdo přece neví, zda bude zítra žít, a modlitbu potřebuje každý, tedy i Proglas.“

Pomohu, jak mohu – jak Pán dá: modlitbou a malým měsíčním příspěvkem. Děkuji za vaše milé, pokojné vysílání. Pro mě je darem. Mohu se s vámi společně modlit v koutku naší ateistické rodiny. Pán vám žehnej!

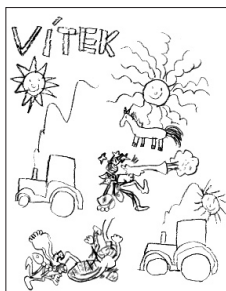
Také Listárna má své pravidelné posluchače:

Ve čtvrtek 25. října jsem v Listárně zaslechla výzvu otce Martina, abychom vyjádřili svůj názor na kritické ohlasy ohledně vysílání. Není nic jednoduššího, než vypnout a neposlouchat. Možná také, že by se někdo z nespokojených posluchačů mohl ujmout nějaké funkce v Proglase a ukázat všem, jak se to dělá. My bychom potom zase napsali, jak se nám to

líbí a je-li to k poslouchání. Chtěla bych těmto lidem vzkázat, ať se nejdříve pomodlí za sebe – za to, že vidí a mohou si vše potřebné

přečíst – a potom se modlí za ty, kteří vůbec nevidí nebo jen málo a jsou vděční, že mohou Písmo svaté, mši svatou nebo svatý růženec alespoň poslouchat.

*Anna Čapková,
Kopidlno*

z Ještědu je věc a máme vás budeme muset naši vděčnost tatelněji, na provoz žádné pochvaly neplatí.

prostě výborná rádi. Jen se nyní snažit vyjádřit trochu hmatatelsky zřejmě

Bez posluchačského zájmu nezůstává ani naše noční vysílání:

Paní Marie Šulcová zareagovala ve svém dopise na poznámku v minulém Zpravodaji týkající se ještědského vysílače:

Jedna věc nás zarmoutila: Že se ptáte, zda stojíme o vysílání z Ještědu! Vždyť snad nikde není křesťanské rozhlasové společenství tak důležité jako tady, kde je nás málo a příležitosti k setkávání ještě méně. Například do našeho farního kostela v Jenišovicích dojíždí kněz jen v neděli odpoledne. Často si pak při mši sv. připadáme (početem) jako první apoštolové a pak se také jako oni po zatčení Pána rozprchneme na všechny strany, protože bydlíme každý v jiné obci.

V naší rodině se díky Proglasu nyní pravidelně modlíme polední Anděl Páně, víc než dřív růženec (je radost slyšet i jiné), naučili jsme se večerní chvály. Vysílání

Od května jsem začala pracovat v nočních službách, a tak jste pro mne v těchto hodinách velkým pomocníkem. Začínám pracovat v 19:00. Ve 20:45 si poslechnu Vatikán, potom si s vámi „dám“ nešpory. Těším se na čtení na pokračování, před půlnocí jsem „nazhavena“ na Simeonovo kantikum. Také živý růženec je výborná věc a ráno v 5:40 ranní chvály. Chtěla jsem vám poděkovat a povzbudit vás.

*Marcela Chvalová
Praha*

Líbí se mi čtení na pokračování, ale nejraději mám modlitbu růženec a mši svatou. Když už stáří a nemoc nedovolí chodit do kostela, je to pro nás velká milost, že jsme se dočkali náboženského vysílání.

Stanislava Hegerová, Žatčany

Obrázky na této dvoustraně jsou od našich malých posluchačů:

Vojta Bednář, Klára Jakubíková, Věra Fialová, Jana Pospíšilová, Zdislava Klementová, Vítek Jakubík, Erika Zderčíková, Marta Koukalová (str. 12)

Dřina na obzoru

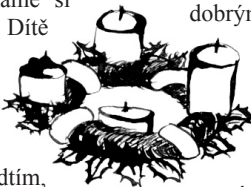
Tak, a máme advent na krku. Počkáme si pěkně, jestli se nám letos zase narodí... Dítě které spasí svět. Doufáme, že ano. Inu, počkejme si.

Když se rodičům stane ten zázrak, že jim Bůh nadělí dítě, je to čas k rozjímání vánočního tajemství. Ale ještě předtím, než se zbrusu nový človíček objeví (a zde je na místě dokonalý údiv – vždyť je to někdo, koho ještě nikdy nikdo neviděl!), zakouší nastávající táta s mámou spoustu „adventních“ obav, přání i představ. Mnohé se točí stále kolem jednoho bodu: Budeme mít pro něj všechno, co bude potřebovat, aby se vyrovnalo svým vrstevníkům a nebylo na posmích?

V misijním kalendáři na rok 2002, který vydalo Papežské misijní dílo, najdete v textu na měsíc prosinec napsáno, že jedno dítě narozené v bohaté zemi spotřebuje za svůj život víc než padesát dětí narozených v misijních krajinách. Psychologové mluví o zvláštním „kultu dítěte“, příznačným pro bohaté státy. Způsobuje, že se rodiče domnívají, že pro své dítě musí sehnat, získat, koupit, dovolit mu, zajistit úplně všechno, protože jinak by přece určitě nemohlo být šťastné. Výsledkem takového přehnaného snažení je více či méně na život nepřipravený sobec s nereálnými materiálními nároky, který nerespektuje žádné hranice. Ale kdo si troufne nahlas vyslovit názor, že mírný nedostatek je pro dítě prospěšnější nežli blahobyt?

Přemýšlím, co by asi letělo hlavou Marii a Josefovi, kdyby se těšili na dítě, které by se mělo narodit o letošních Vánocích. Lámali by si hlavu nad tím, jestli budou mít dostatek značkových jednorázových plenek, toaletních ubrousků, parádních dupaček, hracích nočníčků, později horských kol, koloběžek, kolečkových bruslí, počítačů, mobilů a zahraničních dovolených? Myslím, že by je to pod vlivem okolí taky napadlo, ale věřím, že taková Maria a Josef, jaké si představuji, by se spíš ptali trochu jako já: My rodiče jsme nedokonalí, budeme mu stačit takoví, jací jsme, nebo na nás bude vidět tolik chyb, jako jsme v pubertě viděli na svých rodičích my? Zvládneme ho vychovat, ale nepokřivit, „nesfouknout“ svíčku jeho horlivého nadšení pro všechno nové? Zvládneme ho vůbec připravit pro život tak, aby uspělo a uplatnilo se? Co všechno je ještě musíme naučit, co se dozvědět

a zjistit, čeho všeho se vzdát, v čem se omezit a v čem naopak vyrůst, abychom byli opravdu dobrými rodiči podle Boží vůle?

Myslím, že letos asi nebudu chystat tolik dárků lidem okolo. Možná místo toho přispěju na misie a budu otvírat uši pro tichý hlas, který nežádá obětiny, ale milosrdenství, abych nepropásla pokoj, který převyšuje všechno lidské pomyšlení.

Sobě i vám pilný advent přeje

Irena Kintrová

Vánoční anketa

Co bylo pro tebe v životě nejkrásnějším vánočním dárkem?

Nejkrásnější ze všeho je pro mě asi sama štedro-večerní večeře – je to jediná chvíle v celém roce, kdy se sejdem všichni u jednoho stolu a přejeme si sejit se na stejném místě zase za rok.

Danka Holubová

Můj nejkrásnější dárek nebyl vánoční, ale adventní: V roce 1984 jsem byla pokřtěná a musela jsem si to vybojovat nejen u rodiny, ale i vybíhat „u církve“, protože za totality se toho leckdo bál.

Alice Paukertová

Čím jsem byl starší, tím více jsem dostával košilí a ponožek a méně hraček. Jednou nastal okamžik, kdy tam nebylo vůbec žádné autíčko ani stavebnice, jen samé ponožky a knihy. V tu chvíli jsem si uvědomil, že jsem opravdu dospělý.

Kuba Skřebský

Nejkrásnějším vánočním dárkem pro mě bylo, když jsem si, s rukama po lokty ponořenýma ve vodě při umývání nádobí po sváteční štedro-večerní večeři uvědomila, že nejsem na světě sama a jsou tu lidé, kteří mě mají rádi.

Lucie Endlicherová

Nejhezčím duchovně-hmotným vánočním dárkem pro mě byla před osmi lety moje tehdy desetidenní neustále řvoucí dcera Terežka. (Mimo- chodem dnes je sice o něco větší, ale pořád neustále

řvoucí. Některá specifika holt člověku zůstávají po celý život). Skutečným prožitím Vánoc byla ale chvíle při zpěvu známé koledy na půlnoční mši, kdy jsem si uvědomila, jak je to nádherné, že se nám opravdu narodil Kristus Pán...

Karolina Antlová

Nejkrásnější dárek pravidelně přicházel až po Vánocích. To nás několik mladých trávilo společný čas lyžováním na jedné faře v Krkonoších. Nejhezčí na tom bylo odejít z pohodlí a blahobytu do studeného, nevytopeného, velikého domu, kde jsme zažívali to pravé dobrodružství, pocit přátelství a sounáležitosti.

Jana Juránková

Kdysi před dávnými a dávnými lety jsem stál u stromčku v slzách, že mám jen jeden malý dárek. Vtom se ke mně naklonili rodiče a zašeptali: „Ježíšek taky zvonil ještě vedle v pokoji.“ Na nic jsem nečekal a vyběhl. A opravdu! Byl tam můj vytoužený, dlouho očekávaný dárek. Žel, už jsem zapomněl, co to vlastně bylo.

Ondra Krajtl

Já si spíš vzpomínám na úplně první dárek, který mám spojený s Vánocemi: Se sestrou jsme dostaly postýlky pro panenky, které úplně celé vyrobili naši rodiče.

Helenka Bízová

Pro mě i pro Jaroslava to určitě byla zpráva, že se narodí naše (tehdy třetí) dítě. Plna optimismu, ovšem s peněženkou prázdnou, vyšla jsem ještě manželovi jeho tmavomodré ponožky krásnými růžovými kvítky a zabalila mu je pod stromček. Zajímavé je, že v nich ani jednou nechtěl jít do práce a snad už je ani doma nemáme, zato našeho Benjamina ano: už pětadvacet let.

Marie Blažková

Mým nejkrásnějším dárkem byly vždy o Vánocích samotné Vánoce.

Pepa Polášek

Když jsem byl malý, bylo tím nejkrásnějším dárkem dobře utajené kolo. A když jsem byl ještě menší, tak zoo z těch malých plastových zvířátek.

Pavel Chaloupka

Můj nejkrásnější vánoční dárek se opakoval rok co rok. Byly to vánoční prázdniny (a hlavně to, že jsem během nich nemusela do školy).

Slávka Habánová

Asi jako šestileté dítě jsem objevila jeden dárek mezi zmačkanými vánočními papíry ráno po Štědrém večeru. (Zdálo se mi, že tam ještě něco zůstalo.) Byla to veselá kouzelná knížka a byla pro mě!

Renata Bělunková

Samozřejmě moje čtyři děti. První dvě se narodily v prosinci, takže jsem si je z porodnice dovezla skoro pod stromček. Ale i ti druzí dva mrňouskové, kteří se narodili v srpnu, byli pro mě tím nejkrásnějším dárkem od Ježíška.

Klára Beránková

Nejkrásnější vánoční dárek jsou pro mě Vánoce samotné - ale pozor, jejich opravdové PROŽITÍ; ne vždycky se mi totiž povedlo těmi pár prchavými chvílemi v roce projít bez zničujícího spěchu po přehnaném množství různých akcí, hraní apod. Dávám si na to rok od roku větší pozor...

Petr Pololáník

V listopadu 1983 šla se mnou má praktická maminka koupit boty, o kterých jsem věděla, že mi je nadělí prozaický Ježíšek. Ve chvíli, kdy jsem si je u stromčku s kysele nadšeným úsměvem chtěla obout, nemohla jsem dovnitř nasoukat levou nohu. Ve špičce boty byla totiž krabička s nejkrásnějším prstýnkem mého života – stříbrným s modrým emailem a tepaným reliéfem.

Irena Kintrová

Dvojčata Verča a Míša – mé sestry. Narodily se na konci listopadu a den před Štědrým dnem je maminka přivezla z inkubátoru rovnou pod stromček. Dnes už je jim sedmnáct.

Kateřina Lapčíková

Asi to vyzní nadneseně, ale pro mě to byl dárek od Panny Marie. Její Děťátko nic nepřekoná. Nakonec, Vánoce jsou hlavně o tom, ne?

Magda Hauserová

Prapraprapočátek Deníč- ku Radka Habáně

26. ledna 1977

Úvodem:

Představte si, že se zamilujete. Zamilujete se hluboce a vroucně a bezhlavě a něžně... Všechno vám najednou připadá krásné a nové a překvapivé a příjemné... Svět je barevnější a voňavější a zářivější a veselejší a ... plný květin a broučků a berušek a medvídků a... Připadáte si inteligentnější a vyrovnanější a dospělejší a krásnější... Nic a ničím a nikdy a nikdo na světě vaši lásku nezničí.

Už několik minut jsem se tak cítil.

Byl jsem skutečně ten nejšťastnější muž na světě. Má láska si zrovna hrála s panenkou

a já s nějakým autíčkem. Hned, jak dnes skončí školka, požádám ji o ruku nebo ji alespoň pozvu na rande. Už jsem měl dost té kruté samoty, té opuštěnosti, těch věčných přesnídávek a přibíháků. Po dlouhých a nekonečných letech jsem toužil po trvalejším vztahu, po citovém naplnění, po smyslu života a po pořádné stravě. Už už jsem chtěl své lásce sdělit ony hluboké city, chtěl jsem všechno vyslovit. Ne! Chtl jsem vykřičet do celého světa, že jsem se právě zamiloval a vybral si nevěstu.

A pak mi má láska přibouchla všech deset prstů do dveří. Svět je krutý a nelítostný a bezohledný a škaradý... a všechno v něm je černé a neutěšené a smutné a beze smyslu... a je plný hrobaříků, pavouků, slepic a přesnídávek.

V takové chvíli máte chuť křičet do celého vesmíru, jaká je to nespravedlnost. Ne! Vykřičet po celé zemi nebo alespoň hulákat ze středně velké rozhledny, jak trpím. Ne! Ne! Ne! To taky není ono.

Každý člověk přece musí uznat, že s takovou situací jsem se musel nějak vypořádat. A tehdy se dostavil nápad. Nic revolučního a převratného, ale můj žalostný stav to řešilo. Založil jsem si deníček. Můj milý deníček. Problém byl v tom, že jsem ještě neuměl psát. Ale co na tom. Jednou jistě přijde doba, kdy už budu umět vládnout peru a pak

ho otevřu a celý popíšu.

Závěrem: Uběhlo několik let a vy se můžete s Deníčkem Radka Habáně setkávat ve Zpravodaji Radia Proglas.

Radek Habáň

Rozhlasové městečko

Nový svěží kontaktní pořad pro mládež, určený všem mladým věkem i duchem, naladíte na vlnách Proglasu každou středu v 16.30 h. V Městečku naleznete ledasco – například diskotéku s možností vybrat si písničku a někomu ji věnovat. V parku objevíte kout řečníků, kde můžete ostatním povypřávet příhodu, která se vám skutečně stala (během existence Městečka zazněly např. příběhy na témata koupelna a kuchyň). Na zvláště školáky, ale nejen na ně čekáme při hodině literatury, dějepisu, zeměpisu nebo matematiky ve škole. U nás v městečku je ale dovoleno chodit i za školu – vypravit se můžete na hřiště, do kina nebo do muzea rekordů a kuriozit. Na jednom kopci stojí hvězdárna – tam se dozvíte žhavé novinky z vesmíru – v obchodě na Hluché ulici vás seznámujeme s hudebními novinkami, v kině Karla Karlika zveme na filmové premiéry... Ti, kteří si rádi hrají, určitě navštíví kasino (kde se ovšem

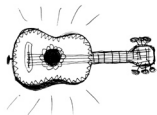
hazarduje pouze v pexesu), pokusí se chytit žirafu, zatoulanou do lesa ze ZOO, pro odvážné je připravena i cyklodráha. Brad Pitt, Bruce Willis, Julia Roberts, Michael Jackson, Garry Kasparov... to je jen malý výčet hostů, kteří navštívili naše rozhlasové městečko a poskytli nám exkluzivní rozhovor. Jsou zároveň i příslibem do budoucna, že o vzácné návštěvy v tomto novém pořadu Radia Proglas nebude nouze.

Bob a Bobek

Zpěvníček Dušana Baura

Milí posluchači, kteří teď zrovna jenom čtete! Tvrdil jsem vám před časem, že nemusí pršet, stačí, když kape. Nabízím vám tedy text jedné ze svých rok starých písní, která se do vysílání jaksi nedostala a jako spousta jiných o tom ani nepřemýšlí. Snad najde alespoň touto cestou několik čtenářů a věřím, že mezi nimi i pár chápajících. (Kdyby vám můj text připadal nebiblický, což očekávám od neustále se usmívajících radílků, poradím zase já: V kuse si znovu přečtete celou Bibli).

Modlitba za bolest

Gmi Cmi

Život je bolest,

Gismi

krásná, když máš proč žít,

Fisdim

když nemáš, tak tě míjí,

Aismi

stává se tragédií.

Tak tatáž bolest,
radost i krev i sny,
dobrem i zlem nám hrozí,
jak vysnili si bozi.

Život je bolest,
a ta, když nepřestává,
cítíš svůj kořen,
a čas, jak na nás mává.

Gmi Gis

Sbohem, sbohem,

Ais Cmi

pýcho, slzy, smíchu zbytečný,

Fmi

i krajino mých snů a přání,

G Cmi Gisdim Cmi

už jsem k tobě netečný...

Jen život sám mi nedá klid,
nemá čas se zastavit,
já musím po něm stále jít,
až přetrhne se jeho nit.

Tu náhle Bůh,
když nazveš Pravdu Bohem,
jde, nikdy se nezastaví,
dál, před ničím nepokloní,
nikdo Ji nepopraví.

Když bolest otevře tvé rány,
jimi Světlo náhle proudí,
projdeš uzamčené brány,
kdo nezná bolest, dosud bloudí...

Tak bolest oči otevírá,
a když přebolí, jen zírá
na náš svět a chápe víc,
než slepá víra.

Až Bůh obváže tvé rány,
zacelí jizvy a šrámy,
z obrazů zůstanou rámy,
budeš změněn k nepoznání.

Ach, kolik bezcitných je lidí,
má modlitba ať se nese,
dej nám bolest,
každému co snese,
prosím o bolest, jež vidí.

Ach, kolik bezcitných je lidí,
má modlitba ať se nese,
dej nám bolest,
každému co snese,
bolest, která vidí...

Dušan Baur

ANIMA UNA a STŘÍPKY

Abba Otče i předchozí *Písničky z Radia Proglas* 2000 a ostatní alba si můžete objednat na adrese Radio Proglas, Barvičova 85, 602 00 Brno nebo e-mailem na:

Vstupenky s místenkou máte možnost získat přímo v Ústí nad Orlicí, a to v předprodeji kulturního domu. Také do Radia Proglas v Brně si můžete přijít osobně koupit vstupenky na Barvičovu ulici 85, případně o ně požádat písemně na naši adresu, faxem nebo mailem na horakova@proglas.cz.

pracovníci Radia Proglas

e-mail: kristian@proglas.cz

[illegible]

Nakladatelství *Cesta* vydalo ve spolupráci s Radiem Proglas kalendář na rok 2002. Pokud o něj máte zájem, poohlédněte se u vašich knihkupectví nebo si napište do *Nakladatelství křesťanské literatury Cesta, Náměstí Republiky 5, 614 00 Brno*.

Zpravodaj Radia Proglas vydává Proglas, s. r. o. jako bezplatný informační zpravodaj pro členy Klubu přátel Radia Proglas. Toto číslo vyšlo 20. listopadu 2001. Redakční rada: Renata Běluňková, Marie Blažková, Lucie Endlicherová, Helena Horáková, Irena Kintrová, Kamila Kvapilová, Martin Šmídek. Foto: Martin Holík